

„Hvorpå støtter Hr. Bajer, at en ordning med fællesrådighed over det fælles skulde være umulig og uigennemførlig?“

Derpå, at de få, som har været talsmænd for en sådan ordning — så vidt jeg har kunnet erfare —, uagtet opfordring, aldrig har udarbejdet sit forslag i lovform. Den første forslagsstiller, professor Nordling i Upsala (jf. min bog om „Ægtefællers formueretlige ligestillelse“ s. 132—133) har ikke givet sin tanke et så nøjagtigt udtryk, at den har kunnet prøves, som man prøver en lov. Måske har højesteretssagfører Sv. Høgsbro været heldigere. Jeg véd det ikke endnu. Naar han henviser mig til „de referater, som Hr. protokolsekretær Povl Sveistrup i september 1884 gav til Fyns Tidende“, kunde han næsten lige saa gerne have henvist mig til „oldtidens protokoller“; ti — som bekendt — er mer end fjorgamle blade næsten lige så vanskelige at få fat i som „den sne der faldt ifor“. Men noget lovforslag om *fælleseje med fællesråde* findes — efter hvad jeg har fået oplyst — ikke i hine referater i „Fyns Tidende“. Og lovform er for mig betingelsen for, at kunne dømme om et lovforslags mulighed og gennemførlighed. — Så sikker er jeg dog ikke i min sag, at jeg ikke skulde blive omvendt. Men skulde dette ske, vilde jeg dog ikke have ægtefællerne *tvungne* ind i fælleseje med fællesråde, lige så lidt som ind i særeje med særråde. De skulde selv vælge mellem disse og mellemliggende ordninger. Jeg holder paa den fulde kontraktfrihed. Kun mener jeg, at en eller anden ordning må vælges af ægtefællerne. Det skyldes hensynet til trediemand, I den henseende er jeg snarere enig med fru *E. Plum* (se „Kvinde og Samfund“ 1890 s. 133), der ønsker obligatoriske ægtepagter, end med fru *A. Bugge Wicksell*, med hvem jeg i næsten alt øvrigt samstemmer (se hendes forslag i „Kvinde og Samfund“ s. 207—217). —

I stedet for at uddybe Kløften imellem de forskellige meningsgrupper i denne vigtige gren af kvindesagen, var det ønskeligt, om der kunde tilvejebringes en i det mindste foreløbig enighed om det væsenligste.

Kunde dette ikke opnås derved, at Hr. Sv. Høgsbro af 1890, der „nu som før holder på fælleseje *med fællesråde*“, atter stillede sig som Hr. Sv. Høgsbro af 1888, da han i „Kvinden og Samfundet“ (s. 275—228) fremsatte „Et forslag“ så lydende: